

Sygn. akt I C 599/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

M. B.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. B. kwotę 1.992,67 zł (tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 lipca 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 710 zł (siedemset dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.179,69 zł (tysiąc sto siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt I C 599/15

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.192,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 28 kwietnia 2014 r. uszkodzeniu uległ motocykl marki H. (...) nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Pozwany przyjął odpowiedzialność cywilną za skutki zdarzenia i zakwalifikował szkodę jako szkodę całkowitą. Pozwany kalkulacją z dnia 30 maja 2014r. ustalił wartość pojazdu z chwili przed szkodą na kwotę 23.400 zł, wartość pozostałości na kwotę 5.100 zł, koszt naprawy na kwotę 41.378 zł. Powód oczekiwał wypłaty świadczenia na kwotę 18.300 zł, podczas gdy pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 16.107,33 zł. Wypacając odszkodowanie pozwany kierował się kalkulacją z dnia 22 czerwca 2014r., w której zastosowano cennik części z 2006r., przyjęto inny niż uszkodzony model motocykla oraz przyjęto 60% potrącenia

wartości części oraz 33,30% wartości materiałów lakierniczych, a także ustalono nierealną stawkę za roboczogodzinę w wysokości 50 zł.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenia kosztów na rzecz pozwanego.

Pozwany przyznał, iż ubezpieczał od odpowiedzialności cywilnej sprawcę szkody i wypłacił na rzecz powoda kwotę 16.107,33 zł. Zaznaczył, iż szkoda została zakwalifikowana jako szkoda częściowa. Wartość pojazdu przed wypadkiem wyceniono na kwotę 23.400 zł. Wypłacona kwota odszkodowania pozwalała na naprawę pojazdu, powód nie udowodnił, że naprawy pojazdu powoda można było dokonać wyłącznie przy użyciu części najdroższych.

W dalszych pismach powód wnosił jak dotychczas.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 kwietnia 2014r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ motocykl marki H. (...) nr rej. (...) należący do M. B..

Bezsporne

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2014r. wydanym w sprawie VIII K 767/134 Sąd Rejonowy w Toruniu uznał W. L. winnym popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...) S.A. w W..

Bezsporne.

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 6 maja 2014r. i zarejestrowana pod nr (...).

Bezsporne.

W dniu 22 czerwca 2014r. na zlecenie pozwanego została sporządzona kalkulacja naprawy, w której wskazano, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 41.378 zł, wartość pojazdu przed szkodą ustalono na kwotę 23.400 zł, wartość tzw. Pozostałości na kwotę 5.100 zł

Dowód: kalkulacja k. 39-40

W dniu 22 czerwca 2014r. została wykonana również inna kalkulacja, w której wskazano koszt naprawy pojazdu na kwotę 16.107,33 zł.

Dowód: akta szkody

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ostatecznie uznał szkodę w pojeździe za częściową, ustalił koszt naprawy na kwotę 16.107,33 zł i taką kwotę wypłacił powodowi tytułem odszkodowania,

Dowody: akta szkody

Powód wniósł odwołanie od decyzji.

Dowody: akta szkody

Wartość motocykla marki H. (...) nr rej. (...) przed zdarzeniem z dnia 28 kwietnia 2014 r. wynosiła 22.800 zł. Wartość pozostałości w stanie uszkodzonym wynosiła 4.700 zł. Koszt naprawy pojazdu wraz z podatkiem VAT wynosiła 42.459,43 zł

Dowody: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej k. 65-75, 99

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy i znajdujących się w aktach szkody, opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, poza opinią techniczną sporządzoną na zlecenie powodów, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, aktach szkody oraz na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D..

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją oraz po dokonaniu oględzin pojazdu, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożyła strona pozwana. Biegły ustosunkował się do zastrzeżeń i dokonał korekty w opinii.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego czy powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe nie były sporne. Ponadto nie był spornym fakt wypłacenia przez pozwanego odszkodowania w kwocie 16.107,33 zł. Sporna pozostawała natomiast kwestia czy szkodę należało rozliczyć jako szkodę całkowitą czy jako szkodę częściową.

W ocenie Sądu roszczenie powoda co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm./ odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy /art. 436 § 2 k.c./, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze

odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej /tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410/.

W judykaturze przyjmuje się, iż obowiązek naprawienia szkody, powstałej wskutek wypadku komunikacyjnego, przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać /vide: wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007, I ACa 1179/06, Lex 298601, wyrok SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410, uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl./.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego /restytucja naturalna/, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku /zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 549/.

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Powód żądał zapłaty reszty sumy pieniężnej w wysokości 2.192,67 zł tytułem różnicy między wartością pojazdu przed szkodą, a wartością tzw. pozostałości. Jak już wyżej wspomniano pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, natomiast sporna była wysokość odszkodowania.

Z akt sprawy (nie tylko z opinii biegłego, ale również z jednej z kalkulacji sporządzonej na zlecenie pozwanego k. 39-40) wynika, że naprawa pojazdu przekraczała wartość samego pojazdu i była ekonomicznie nieuzasadniona. Szkodę należało rozliczyć jak szkodę całkowitą.

Reasumując, powodowi należało się odszkodowanie za szkodę w pojeździe w wysokości 18.100 zł stanowiące różnicę między wartością pojazdu przed szkodą a wartością pojazdu po szkodzie. Powodowi wypłacono odszkodowanie w kwocie 16.107,33 zł. Tym samym należało przyznać powodowi odszkodowanie w kwocie 1.992,67 zł (różnica między kwotą należną, a kwotą wypłaconą).

Sąd na podstawie art. 481 k.c. zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (pozwany nie podnosił, a nadto nie wykazał, aby termin ten uległ przedłużeniu o dalsze 14 dni w związku z zaistnieniem sytuacji, o jakich mowa w art. 817 § 2 k.c.). W przedmiotowej sprawie pozwany został zawiadomiony o zdarzeniu w dniu 6 maja 2014 r. Trzydziestodniowy termin do spełnienia świadczenia upłynął z dniem 5 czerwca 2014r.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., albowiem powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania. Nadto formułując wysokość żądania opierał się o kalkulację sporządzoną w toku likwidacji szkody na zlecenie pozwanego. Na koszty poniesione przez powoda składa się: opłata od pozwu w kwocie 110 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W pkt IV orzeczenia Sąd nakazał pobrać od pozwanego jako strony 1.179,69 zł, tytułem nieuiszczonych wydatków (wynagrodzenie biegłego), zgodnie z art. 100 k.p.c. w związku z art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dz. U. 2005 r., nr 167, poz. 1398).